

Oulun poika maailmalla

Tuukka Toivio

Vuoden 2003 alussa muutin Arabiemiirikuntiin ja aloitin työt Tawam-sairaalassa Al Ainin kaupungissa. Muutos oli suuri, sillä edeltävät kolmetoista vuotta olin asunut Oulussa, jossa opiskelin, työskentelin Oulun yliopistollisessa sairaalassa, valmistuin anesthesiologian ja tehohoidon erikoislääkäriksi ja perustin perheen. Nyt eivät vaihtuneet ainoastaan työ- ja asuinpaikka, vaan lisäksi perhe jäi Ouluun. Vaimoni Minna työskenteli Oulun kaupungin palveluksessa ja toimi kaupunginvaltuutettuna, joten päätimme, että perhe jäisi Suomeen ja lähtisin yksin. Optiona oli, että ulkomailla oleskelun venyessä perhe tulisi perässä. Syynä lähtemiseeni oli halu nähdä ja kokea uutta sekä työssä että työn ulkopuolella. Taloudellisesti muutto ei ollut kannattava.

Työ sairaalassa oli apulaislääkärin (medical officerin) työtä, sillä specialistin asemaan olisi vaadittu vähintään kolmen vuoden kokemus erikoistumisen jälkeen ja konsultantin asemaan viidestä seitsemään vuotta kokemusta. Palkka oli kiinteä ja sisälsi päivystykset, viikkotyöaika oli noin 70 tuntia. Työ oli pitkälle samanlaista kuin Suomessa, mutta virka-aikana vastuuta oli vähemmän, koska leikkaussalissa apulaislääkärit toimivat specialistien ohjauksessa. Suomalaisella koulustaustalla ja taidot osoittamalla sain kuitenkin nopeasti itsenäisyyttä, luottamuksen kasvaessa puolin ja toisin.

Kollegat tulivat ympäri maailmaa, suurin osa Etelä-Afrikasta. Anglosaksisissa maissa erikoislääkärinkoulutus on hyvin teoriapainotteista ja käytännön työn osuus koulutusaikana on pienempi Suomessa.

Vaikeinta sopeutuminen elämään sairaalan ulkopuolella

Vaikeinta ei ollut työskentely vieraassa maassa ja uudessa kulttuuriympäristössä, vaan sopeutuminen elämään sairaalan ulkopuolella. Arkana ja ujjona maalaispoikana kontaktien solmiminen ei ollut helppoa ja koti-ikävä pääsi yllättämään aika

nopeasti, paluukin kävi mielessä. Helpotusta tilanteeseen toi enoni, joka asui naapurikaupungissa, Dubaissa. Liikkuminen kaupungissa ei ollut helppoa ilman autoa, joten päädyin ostamaan enoltani kahdeksan vuotta vanhan maasturin.

Henkistä helpotusta sain perheeltäni, joka saapui paikalle kuukauden kuluttua. Tosin tuossa vaiheessa sain pitää perheeni luonani vain kuusi viikkoa.

3. maaliskuuta vuonna 2003 oli ratkaiseva päivä elämässämme. Tuolloin saatoin sairaalasta potilaan lentokentälle, josta hänet siirrettiin jatkohoitoon Lontooseen. Kentällä tapasin ruotsalaisen kollegan, Anders Nyqvistin, jonka tulevaa merkitystä en tuolloin aavistanut. Pari kuukautta tapaisemme ja kahden potilassiirron jälkeen Anders soitti ja kysyi, olisinko kiinnostunut siirtymään uuden ambulanssilentoyrityksen palvelukseen. Harkinnan jälkeen vastasin myöntävästi. Irtisnouduin sairaalasta ja syyskuun alussa 2003 aloitin uudessa työpaikassa.

Rahtarina maailmalla

Uusi yhtiö perustettiin toukokuussa 2003 ja sen toimialana on lentokoneiden vuokraus. Samoilla lentokoneilla tehdään potilassiirtoja ympäri maa-

ilmaa. Lentokoneita oli aluksi kaksi, mutta lähtiesäni yrityksestä 2007 niitä oli jo kahdeksan. Potilassiirtoihin käytettiin 14- tai 42-paikkaista suihkukonetta, joilla pystyttiin siirtämään 1–4 tehohoitokuntoista potilasta kerrallaan. Siirrettäessä potilaita on paikallisten tapojen mukaan tärkeää, että mukana seuraa ainakin yksi omainen ja lapsen ollessa kyseessä molemmat vanhemmat tulevat mukaan. Suurin osa potilaista oli paikallisia loukkaantuneita tai sairastuneita, jotka kuljetettiin Eurooppaan, USA:han tai Kaakkois-Aasiaan saamaan hoitoa.

Maassa asuvista ihmisistä vain noin kolmannes on maan kansalaisia ja heille maksetaan terveydenhuolto kokonaan. Valtio maksaa myös hoidon ulkomailla. Liikenne Arabiemiirikunnissa on nopeampaa ja onnettomuuksia sattuu usein. Suurin osa siirrettävistä potilaista olikin trauma- ja kallovammapotilaita. Ikähaitari vaihteli kahden päivän ja 102 vuoden välillä.

Kolmen vuoden aikana olin mukana yli kahden sadan potilaan siirrossa. Vähitellen kokemus karttui ja olin siirtämässä yhä vaikeampia poti-

laita. Haastavimpina pidän edelleen sydänsairaita lapsia, jotka olisivat kuolleet ilman leikkaushoitoa, jonka he saivat yleensä Lontoossa.

Tiimissä oli aluksi yksi australialainen sairaanhoitaja ja minä, mutta pian joukkomme kasvoi kahdeksanhenkiseksi kansainväliseksi asiantuntijaryhmäksi. Siirtoja teimme kahdesta neljään viikossa, ja yleensä meillä oli paluumatkalla mukana kotimaahansa palaava potilas.

Elämää Dubaissa

Loppujen lopuksi sain perheeni muuttamaan Oulusta Arabiemiirikuntiin. Asetuimme Dubaihin, jonne kasvoi kolmen vuoden aikana suurehko suomalainen yhteisö. Kaiken kaikkiaan suomalaisia asui Dubaissa useampi sata.

Molemmat lapsemme aloittivat siellä koulun, ja nyt he jatkavat koulunkäyntiä Oulun kansainvälisessä koulussa. Vaimoni Minna oli perustamassa Dubaihin ensimmäistä IB-koulua, johon lapsemme otettiin numeroilla kolme ja neljä. Numerot yksi ja kaksi oli varattu omistajapariskunnan lapsille.

Palovammapotilaan siirto Gulfstream G300 lentokoneessa.

Harvinaista kyllä, lapsemme pääsivät kouluun kävelen tai polkupyörillä ja matkaan kului aikaa viitisen minuuttia. Vapaa-ajalla harrasteita oli riittävästi vaativaankin makuun, esimerkiksi golfin salaisuuksiin perheestämme perehtyivät lapset. Nyt 8-vuotias Antto pelasi jääkiekkoa paikallisessa jääkiekkjoukkueessa ja 11-vuotias Emma harrasti karatea. Molemmat uivat ja pelasivat tennistä.

Dubai on yksi maailman nopeimmin kasvavista kaupungeista. Kolmessa vuodessa rakennettiin useita pilvenpiirtäjäalueita, omakotialueita, ostoskeskuksia ja tehtiin liikennejärjestelyitä. Kaupunki onkin paikoittain kuin suuri rakennustyömaa. Naapuriimme rakennettiin alue 200 000 asukkaalle. Rakennustyöt kestivät kolmisen vuotta, mikä aiheutti oman stressinsä.

Liikenne oli ajoittain hyvin hankalaa: muutaman kilometrin matkaan saattoi ruuhka-aikoina mennä kaksikin tuntia. Asuntopulasta johtuen vuokrat saattoivat kaksinkertaistua vuosittain, kunnes hallitsija määräsi vuokran nousun katoksi 15 % vuodessa. Koulut eivät suinkaan olleet ilmaisia, ja lukukausimaksut nousivat 10 000 euroon vuodessa lapselta. Palkan ostovoimaa nakersi myös dollarin kurssin heikkeneminen.

Takaisin kotiin monta kokemusta rikkaampana

Aikansa kutakin ja palasimme juhannuksena 2007 hyvillä mielin takaisin Suomeen. Kokemusta maailmalta on karttunut ja toivottavasti sitä voi hyödyntää Oulun yliopistosairaalassa ja ”siviilielämässä”.

Lapset ovat saaneet kokemusta monikulttuurisesta arjesta ja oppineet ymmärtämään erilaisuutta. Meihin aikuisiin on toivottavasti tarttunut myös kärsivällisyyttä.

Kaikille ulkomailla työskentelystä kiinnostuneille ja sitä harkitseville voin lämpimästi suositella tarttumista tilaisuuteen. Huolellinen suunnittelu on tärkeää. Samalla pitää varautua yllätyksiin, jotka ovat väistämättömiä. Lasten kanssa lähtemistä ei kannata pelätä, sillä ulkomailla karttuva kielitaito ja kokemukset erilaisista kulttuureista ovat rikkauksia, joita ei voi mitata rahassa. □

Tuukka Toivio

Erikoislääkäri

Oulun yliopistollinen sairaala

tuukka.toivio[at]ppshp.fi

Lasten harrastus.